

De pony's van de Zonnehoeve

De pony's van de Zonnehoeve

Gertrud Jetten

3 leuke
boeken
in één!

De stoere pony

Pony van goud

Een pony met pit

tekeningen: Ina Hallemans

KLUITMAN

Inhoud van dit boek:

De stoere pony

Pony van goud

Een pony met pit

*Actuele informatie over Manege de Zonnehoeve
en andere Kluitman-boeken kun je vinden op kluitman.nl*

Nur 282/LP091401

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© tekst: Gertrud Jetten

© illustraties: Ina Hallemans

Omslagontwerp: Agnes Visser

Opmaak binnenwerk: Marieke Brakkee

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

gertrudjetten.nl

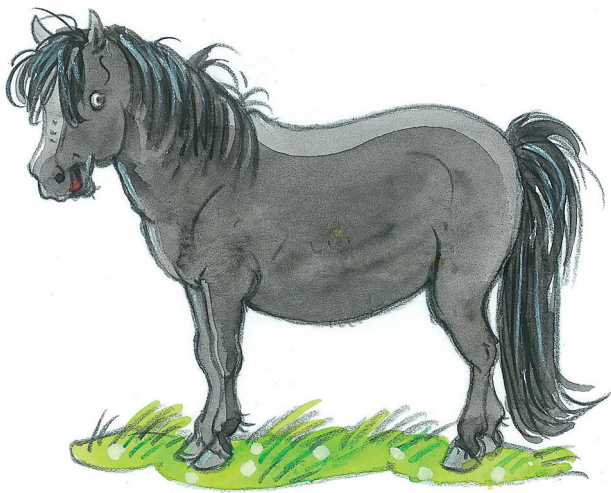

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

De stoere pony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

KLUITMAN

Hoofdstuk 1

‘Kijk,’ zei Carolien opgewekt tegen het blonde meisje dat naast haar stond. ‘Dit is Jacco. Hij is dol op kinderen, vooral meisjes.’

Jacco de zwarte shetlander keek verstoord op. Hij was net zo heerlijk aan het dagdromen. Bijna, bijna had hij de menwedstrijd gewonnen. Ze hadden net een steile helling gehad en waren nu bij de laatste hindernis. ‘Ga door, Jacco!’ schreeuwde de man op het karretje achter hem.

Jacco zuchtte. In zijn dromen was het allemaal veel leuker dan hier. Boos keek hij naar Carolien, de eigenaresse van manege de Zonnehoeve. Haar blonde haar zat in een paardenstaart en ze droeg een blauwe rijbroek en een rood jack. Carolien woonde in een klein huisje in het dorp, en kwam drie keer per dag met de fiets naar de Zonnehoeve. Overdag gaf ze les op de basisschool. Ze zorgde goed voor haar pony's, maar ze begreep maar bar weinig van hem, dacht hij knorrig.

Nu ook weer. Hoe kwam ze erbij dat hij dol was op meisjes? Hij deed alleen maar alsof! Racen wilde hij, hard door de bochten scheuren, voorop lopen in een vierspan! Hij

gedroeg zich als een brave manegepony, maar dat was niet waar hij van droomde...

Als jonge pony had hij een winter bij shetlanders in de wei gestaan die meededen aan menwedstrijden. Door hun stoere verhalen was hij helemaal enthousiast geworden. Dat wilde hij ook! Helaas was er nooit iets van gekomen. Na die winter was hij verkocht en nu stond hij alweer een hele tijd bij manege de Zonnehoeve.

Het meisje was dichterbij komen staan. Ze had blonde vlechten en een vriendelijk gezicht vol sproeten. 'Hoi, Jacco. Ik ben Doortje.'

Jacco stak voorzichtig zijn neus naar voren om aan haar jas te ruiken. Ze rook best lekker. Ergens in haar jas moest een appel zitten. Hij duwde zijn neus tegen de jas en probeerde zijn bovenlip in haar jaszak te wurmen.

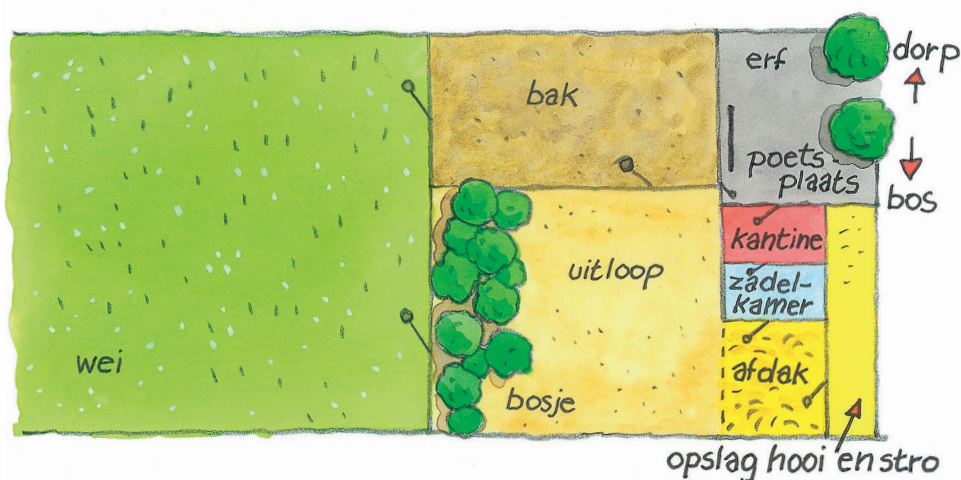
'Hi hi hi,' giechelde het meisje. 'Wat doe je nou?'

'Hij probeert je appel te pakken. Niet doen, Jacco!' Carolien gaf hem een duwtje. 'Kom, je gaat mee naar de poetsplaats.'

Jacco liet zijn hoofd zakken. Poetsplaats klonk te veel naar borstelen en hij had een hekel aan borstelen.

Carolien deed hem een halster om en nam hem mee. De pony's van de Zonnehoeve leefden in een grote zandbak, die door Carolien de 'uitloop' werd genoemd. Er stond een hoge, open stal waar ze in en uit konden lopen. Op de bodem van de stal lag een dikke laag stro en in de uitloop stonden bakken met hooi. Aan de rand van de uitloop was

een bosje, en daarachter lag de wei. Vanuit de uitloop zag je links op het erf de poetsplaats, en rechts de kantine. Achter de kantine was de zadelkamer. De poetsplaats bestond uit een simpele houten balk met metalen ringen.

‘Zo,’ zei Carolien tegen Doortje, ‘hier heb je Jacco’s borstel. Kijk, je begint met deze.’ Ze gaf Doortje een grote rode borstel.

Jacco trok een lang gezicht. Dit was de borstel waar hij de grootste hekel aan had. Hij zette alvast een stap opzij en deed zijn oren naar achteren.

‘Niet doen, Jacco,’ zei Carolien streng.

Jacco trok zijn mond tot een smalle streep. Stomme Carolien. Had ze nou nog niet door wat hij fijn vond?

Doortje aaide hem met de borstel over zijn rug en begon een liedje te zingen. Toen Carolien niet keek, draaide Jacco weer opzij. Doortje draaide mee. Jacco gooide zijn hoofd

omhoog en rolde met zijn ogen. Doortje ging gewoon door. Ze was klaar met zijn rug en streek met de borstel tergend langzaam over zijn buik. Van pure ellende trapte Jacco naar zijn buik, maar het hielp niet. Hij hield het niet meer. Het kietelde zó verschrikkelijk dat hij het niet meer kon verdragen. Zonder het te willen pakte hij met zijn tanden Doortjes mouw en schudde er flink aan.

‘Carolien, help! Hij bijt!’ Doortje sprong naar achteren en keek geschrokken naar Jacco.

Jacco schaamde zich vreselijk. Hij had nog nooit gebeten, wat ze ook met hem deden. Hij wist niet meer waar hij kijken moest.

Carolien keek hem fronsend aan en draaide zich naar

Doortje. ‘Stop maar met borstelen,’ zei ze. ‘Hij is schoon genoeg.’

Samen liepen ze naar de zadelkamer.

Jacco haalde opgelucht adem. Zo meteen zouden ze met het zadel en hoofdstel komen, maar dat vond hij niet erg. Misschien zou Rakki ook wel meedoen met de les. Hij keek naar de uitloop om te zien wat de anderen aan het doen waren.

Ze waren allemaal aan het zonnen. Rakki lag languit in het zand. Het was een komisch gezicht. Rakki had een nogal groot roodbruin hoofd met een brede bles, en een flinke rode kuif. De rest van zijn lichaam was wit, behalve zijn linkerbil: daar zat een grote bruine vlek die doorliep tot in zijn staart. Rakki was een stuk groter dan Jacco. Niemand wist van wat voor ras hij eigenlijk was, ook Rakki zelf niet.

Naast hem stond Assa, de ijslandermerrie van Carolien. Ze was het grootst van allemaal en gek op eten. Assa gaapte uitgebreid en deed haar ogen dicht tegen de felle zon.

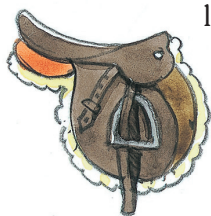
Zoals gewoonlijk stonden Goldy en Romario een eindje verderop. Goldy was een welshpony met een indrukwekkende stamboom. Dicht tegen haar aan stond Romario, een zwartbonte shetlandruin. Hij was de oudste van de kudde en een echte pestkop.

Romario knipoogde naar Jacco. ‘Wel goed je best doen, meisjespony!’ Hij grijnsde vals.

Jacco wilde eigenlijk net doen alsof hij hem niet hoorde,

maar riep toen toch: 'Bemoei je met je eigen zaken!' Stomme Romario... Driftig sloeg hij naar een vlieg.

Even later hoorde Jacco de deur van de zadelkamer dichtgaan. Daar waren ze alweer! Carolien deed zijn halster af,

legde de teugels om zijn hals en duwde voorzichtig het bit in zijn mond. Daarna legde ze het zadel op zijn rug. Het was een heel fijn, zacht zadel, met een wollen dekje aan de onderkant.

'Zo,' zei Carolien, 'stap maar op.'

Jacco zette zich schrap. Dat opstappen was nooit prettig. Gelukkig hielp Carolien meestal, of ze zette een krukje naast hem.

'Hoplakee!' riep Carolien en daar zat Doortje al op zijn rug.

Ze voelde niet eens zo vervelend. Lekker licht was ze.

'Zit je goed?' vroeg Carolien.

Doortje knikte.

'Kom, dan gaan we naar de bak.'

'Wat is dat?' vroeg Doortje nieuwsgierig.

'Dat is die grote zandbak daar,' wees Carolien, 'naast de uitloop, waar de andere pony's staan. De bak gebruiken we om in te rijden.'

Jacco ging braaf mee. Rakki en Romario deden hun ogen open en liepen naar de omheining. Jacco kon zien dat Romario lachte. Hij werd weer boos. Romario werd nooit gebruikt voor nieuwe kinderen, omdat hij zo vervelend was.

En nu stond hij hem een beetje uit te lachen!

‘Durf je wel?’ riep hij naar Romario. ‘Jij hebt makkelijk praten. Op jou wil nooit iemand rijden!’

‘Inderdaad,’ antwoordde Romario. ‘En weet je hoe dat komt? Omdat ik weet hoe ik met ze om moet gaan, daarom!’ Zelfvoldaan keek hij om zich heen.

Jacco wilde nog wat terugzeggen, maar Carolien keek streng naar hem en trok aan de teugels. ‘Even opletten, Jacco,’ zei ze. ‘Doortje gaat vandaag voor het eerst rijden, dus dan moet je heel voorzichtig zijn.’ Ze pakte een lange longeerlijn en klikte die aan zijn neusriem. ‘Zo,’ zei ze tegen Doortje, ‘ga maar lekker zitten.’

Jacco probeerde zich te concentreren, maar dat was moeilijk. Romario en Rakki stonden nog steeds bij het hek en elke keer als hij langsliep, grinnikte Romario vals.

‘Doe niet zo braaf,’ siste hij, toen Jacco weer voorbijstapte. ‘Zo word je nooit een stoere menpony!’

Jacco schrok. Hij stond plotseling stil om er even over na te denken, waardoor Doortje haar evenwicht verloor en bijna van zijn rug gleed. Normaal ging hij dan altijd zo staan dat kinderen weer konden gaan zitten, maar nu niet. Nu deed hij het tegenovergestelde. Langzaam gleed Doortje naar beneden. Jacco bleef doodstil staan.

‘Help,’ gilte Doortje, ‘ik val!’ Even later plofte ze op de grond.